

**Theologiae Moralis Sacramentalis Ad Instructionem
Ordinandorum & Curandorum Ex Materia De Sacramentis
In Genere Et Ordinis Eucharistiae, Poenitentiae, Ac
Matrimonii In Specie**

De Matrimonij Sacramento, & omnibus Peccatis contra VI. præceptum, ac
de Abortu

Sporer, Patritius

Salisburgi, 1711

Sectio I. De Fornicatione simplici.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55333)

saltem non habebat. Merito autem monet *La-
go* ibidem n. 57. tunc non sufficere quamlibet
suspicionem, vel rumorem circa famam talis
personæ, sed debere suspicionem talem esse, ut
vulgò jam circa honestatem malè audiat; nam
alioquin magna jactura esset ex suspitione quæ-
cunque levi, vel rumore incerto in certitudinem
propriâ confessione transire. Et de his hæc

CAPUT III.

DE RELIQUIS PECCATIS

Contrà 6. Præceptum.

Duas præcipuas species, *adulterium*, &
concubitus innaturalem conjugum,
jam explicatas habes præced. *sect. 3a*
& 4. De reliquis 6. erunt Sectiones. 1. De for-
nicatione simplici. 2. De stupro & rapto. 3. De
Sacrilegio carnali. 4. De incestu. 5. De pec-
catis contra naturam, & speciatim molliti-
e. De impudicitia interna & externa.

SECTIO I.

De fornicatione simplici.

SUMMARIUM.

569. Fornicatio est peccatum mortale.
570. Ex natura sua intrinsecè,

571. Et indispensabiliter.
 572. Excusabiliter tamen per ignorantiam invincibilem.
 573. Specialia ex parte ipsius actus explicandi in confessione.
 574. Ut si non servatur debitus modus, vel situs.
 575. Si copula solum inchoata, non tamen absoluta.
 576. Licite potest, & debet abrumpi, etiam cum effusione seminis extra.
 577. Cum infideli est speciale peccatum contra Religionem.
 578. Fornicatio ex parte viri an sit gravius & speciale peccatum?
 580. Quid concubitus?
 581. An virgo prima vice peccans committat speciales malitias, vel indecentias?
 582. An & qualiter deinde peccet amissam Virginitatem futuro marito celans?
 583. Virgo, & quævis femina pro usu corporis licite recipit mercedem.
 584. Quid si Virgo fide promittens hunc usum, pretium, vel munera accipiat?

Fornicatio est concubitus naturalis illicitus, quorum scilicet neuter est aliquo vinculo speciali ligatus sive homini, sive DEO: Ideoque præcisè est contra virtutem continentiae, seu Castitatis, & nulli alii virtuti adversatur; est ergo inter tales personas, quæ possent statim matrimonium contrahere, ideoque proles indè nata non spuria, sed naturalis dicitur, & secutis nuptiis eo ipso legitimatur. Dicam 1. Breviter de hujus malitia, dein commodè addam, & congeram specialia in ordine ad confessionem, sed fornicationi, & aliis speciebus luxuriæ ferè communia.

Malitia fornicationis.

569 **F**ornicatio est peccatum mortale ex natura sua intrinsecè, & indispensabiliter: attamen excusabiliter per ignorantiam invincibilem. Communis DD. ut patebit.

I. Est peccatum mortale. Certum de fide est. *Clementina ad nostrum. De Hereticis.* Et constat ex Scripturis Deuter. 22. Si inventa in puella Virginitas, eijcient eam foras patris sui, & lapidibus obruent, quoniam fecit nefas in Israël, ut fornicaretur in domo patris sui. Et alibi. Apertissime autem & sapientissime inculcatur in nova Lege. Rom. 1. Fornicatio recensetur inter gravissima peccata Gentium, propter quæ in reprobum sensum dati sunt. *Repletos omni iniquitate, malitia, fornicatione &c.* Ad Ephes. 5. *Omnis fornicator, aut inmundus non habet hereditatem in Regno Christi & Dei.* Ad Galat. 5. *Manifesta sunt opera carnis, quæ sunt fornicatio, immunditia, impudicitia, luxuria, &c.* Quoniam qui talia agunt, Regnum DEI non consequentur; Similia habetur Colloss. 3. Hebraeor. 11. &c. Et Apocal. 17. dicitur: *fornicatoribus pars erit in stagno ardenti igne & sulphure, quod est mors secunda.*

570 II. Ex natura sua intrinsecè. Fornicatio mirum ex natura sua, & intrinsecè mala est, adeoque ipsa lege naturali prohibita, & non tantum lege positiva Divina, vel humana. Ita communis

nissima DD. contra *Durandum, Martin. à Magistris*, & novissimè *Caramuel* apud Tambur. *Lib. 7. c. 1. §. 2.* Ratio communiter assignata est; quia naturalis instinctus, etiam brutis animalibus, multò magis hominibus ratione utentibus inditus dicitur, opus generationis non esse exercendum extrà fœdus matrimoniale; cum congrua proles conceptio, nutritio, educatio necessariò exigat certi parentis curam, cohabitationemque, qui naturæ instinctus est naturalis lex, cum versetur circa materiam gravissimam, utique obligabit sub mortali, ut habet communis DD. *in 4. dist. 33.* Atqui huic naturali instinctui penitus adversatur fornicatio simplex, quâ proles exponitur manifesto periculo malæ conceptionis & educationis ob incertitudinem, vel malitiam parentis nolentis agnoscere prolem suam; indè enim ad evitandam infamiam tot horrenda remedia impediendi conceptionem vel procurandi abortum; indè infantes exponuntur cum periculo mortis vel pravæ educationis, & sæpè æternæ damnationis; eaque mala sequuntur ex naturâ actûs fornicationis inter solutos; esto per accidens aliquando absint, & provideatur debita educatio, tamen ipso actu fornicationis prolem tali periculo exposuerunt, ergò fornicatio ex natura sua intrinsecè mala, ipsâ naturæ lege prohibita, & peccatum mortale est.

III. *Et indispensabiliter*, adeò nimirum fornicatio intrinsecè mala est, ut nec per Divinam

dispensationem licitè fieri posset. *Communi*

DD. cum D. Bonavent. *in 4. dist. 33. tit. 2.*

2. Ratio est; quia fornicatio significat accipere viri ad foeminam non suam, seu cuius potestatem corporis non habet, quo stante repugnat clarè, licitè accedere, ideoque nec sub omni potentia DEI cadere potest. Quod si autem

DEUS corporum Dominus, alicujus mulieris potestatem faciat viro, tunc eo ipso accedet ad aliquo modo suam, seu cuius potestatem accipit; undè Deus non dispensavit cum Osea, ut fornicaretur, sed præcepit, ut acciperet mulierem fornicariam, & hoc ipso mandato fecit illam esse ejus uxorem, Propheta utique confitente, vel fortè DEO ejus consensum supplicante, etsi alii, & RR. communiter contrarium sentiant in materia de legibus.

572 IV. *Attamen excusabiliter per ignorantiam invincibilem.*

Sicut enim in aliis nonnullis naturæ legibus & peccatis oppositis, ita etiam circa hoc præceptum non fornicandi posse dari ignorantiam invincibilem excusantem, sicut tem apud Barbaros, & incultos, docent DD. communiter cum *Azor. p. 2. lib. 3. c. 9.* Ratio est; quia id non admodum manifestè deducitur ex primis principiis luminis & Legis Naturalis. Certè ratio à nobis allata *N. 11.* id clarè convincit: adeò ut teste Tambur. *cit. §. 1.* hac certissima veritate fateri cogamur, dari quidem rationem naturalem id probantem clarè certò, eam tamen à priori nondum clarè con-

ceptam esse, prout etiam in aliis pluribus respondere cogimur. Veruntamen ejusmodi ignorantia invincibilis vix locum habere potest apud Christianos, nisi fortè in locis, ubi permisa sunt lupanaria publica & meretrices publicæ; posset enim tunc simplex homo nesciens distinguere inter licitum sine culpa, & permissum sine poena tantum, credere, quòd accedere ad tales non sit peccatum, uti experti sunt confessori talium locorum, & testantur *Fillius*. & *Jacob Marchant. in 6. Præcepto.*

§. II.

Specialia ex parte ipsius actus confessionis.

I. **Q**ui commisit fornicationem, vel illicitam copulam quamvis, non satis explicat dicento: se peccasse contra castitatem; sed addere debet, se copulam habuisse, ut benè notat *Lugo disp. 16. de Pœnitent. Señ. 5.* Quia aliàs non explicatur malitia propria fornicationis, sed alterius speciei, quæ sine dubio diversa est à malitia quacumq; contra castitatem; Insuper quando frigidus vel Eunuchus cum aliqua peccat, debet fateri se esse talem, uti benè probat *Sanchez Lib. 9. De Matrim. disp. 19. n. 8.* Ratio; quia tunc non solum adest malitia fornicationis, sed etiam malitia contra naturam, scilicet frustratio finis naturalis seminis, quod inutiliter provocatur à frigido, vel Eunuchò.

II. Quando quis in copula non servat debitum modum & situm naturalem, sed vel stando

do, jacendo à latere, à tergo brutorum modo, vel viro succubo copulatur, modò servetur vas naturale, non est circumstantia necessario explicanda in confessione, minùs interroganda confessario, quia id est accidentale copulæ, & in conjugibus ad summum veniale est, ut supra loco diximus. Vide Sanchez *disp.* 29. *sect.* 16. n. 3. Cæterum si ita faciant sive soluti, sive conjugati ex intentione, etsi erronea, ut tali modo, etsi rectè suscepto semine, tamen conceptus prolis impediatur, ea intentio utique mortalis in confessione explicanda erit.

575 III. Qui solum incipit copulam, sed non absolvit, nec feminat, debet id ipsum explicare, quia licet tunc sit fornicatio inchoata, & in affectu, non est tamen fornicatio re ipsa; sed est actus impudicus, & extremus impudiciæ. Ut notat Sanchez *disp.* 19. n. 1. Multò magis, qui eandem copulam incipit, & excitatâ jam naturâ resilit, semênquè dispergit, explicare debet, quia jam adest duplex malitia, nimirum fornicatio inchoata & in affectu, & molities consummata, ut per se patet. Verùm id intelligendum, quando peccans ita facit in peccato perseverans, ac voluptati consentiens: Nam aliàs

576 IV. Quicumque inchoavit fornicariam copulam, vel quamvis illicitam cum aliqua, & licetè potest absque novo peccato, & debet se retrahere, quamvis propter naturæ irritatæ impetum semen sit emittendum extra vas naturale: imò etiam postquam persona complex jam seminavit:

minavit: ita (contra meum Sanchez *cit. disp.*
 19. n. 7. docentem esse etiam probabile licere,
 imò teneri fornicantem ad prosequendam &
 complendam copulam, quando fœmina jam se-
 minavit, vel inevitabiliter feminabit.) Aversa,
 aliisque relatis Diana *part. 9. tract. 8. & part. 6.*
tract. 6. resolut. 37. Ratio est; quia fornicans
 omni tempore ante completam fornicationem
 tenetur desistere, & eam non consummare,
 cum omni tempore teneatur desistere à peccato:
 desistendo autem à copula, desistit à peccato,
 quod semper licitum & debitum est; ergò si
 tunc sequatur pollutio extrà, sequetur ex opere
 licito, & præter intentionem, consensumque
 ipsius: adeoque eo casu censetur pollutio non
 voluntariè causata, sed permessa tantum ob ju-
 stissimam causam desistendi à peccato cœpto
 fornicationis, vel similis. Nec refert, quòd
 altera pars seu fœmina jam feminaverit, vel cer-
 tò feminabit, hoc enim non tollit obligationem
 desistendi à peccato, & non consummandi actum
 malum.

Cum fornicans durante copula imaginatur
 sibi aliam personam, dic eodem modo, & di-
 stingue, sicut *c. preced. de conjugato.*

§. III.

Specialia ex parte complicis.

I. **F**idelis peccans carnaliter cum persona in-
 fideli peccat speciali peccato contra Re-
 ligionem, & reverentiam Sacramenti Baptismi.
 Ut

Ut cum aliis docent Sanchez l. 7. disp. 5. n. 10. Et Lugo disp. 16. de pœnit. sect. 6. Ratio est; quia Ecclesia, dum damnat conjugium Fideles cum Infideli, prohibet etiam quamcunque communicationem, cum sit idem motivum reverentiæ nostræ Religionis, & Sacramenti Baptismi, & videtur talis conjunctio damnosa tam ipsi Fidei quam proli educandæ. Quamquam id negat Azorius, eumque secutus Tamburin. citat. c. 1. §. 1. n. 7. Cæterum quid sit dicendum de fornicatione cum virgine, cum filia confessionis, cum sponsa alterius, partim patebit infra suis locis, partim patuit supra.

- 578 II. Fornicationis peccatum ex parte viri plerumque aggravatur speciali malitia scandali, cum scilicet is foeminam etiam corruptam, & alias paratam, tamen hic & nunc ad peccatum inducit. Certè & gravius, si alias nolentem, & invitam sollicitat precibus, promissis, blanditiis, donis, &c. persuadet, eaque in confessione explicanda est malitia, juxta communem doctrinam in materia de scandalo cum Sanchez lib. 1. moral. c. 6. n. 14. Et si rursus probabiliter negent Vasq. Joan. Sanchez & Lugo. citat. disp. 16. sect. 3. n. 141. Eò quòd eadem sit malitia co-
operationis ad peccatum, etsi gravior sit, quam si cum volente peccet. Quòd si tamen quis sollicitavit, sed dein ad opus processum non est, vel certè multo tempore postea, utiq; debet confiteri; quippe peccatum sollicitationis est distinctum ab ipso opere, ut omnes fatentur: ut

statim secuto opere, in idem peccatum coalescit. Eademque ratione qui se periculo ejusmodi peccati exposuit v.g. ingrediendo domum suspectam, & comperti periculi, & eâ vice non peccavit, sed longè postea, tenebitur confiteri; non item, si eadem vice statim peccavit: quando enim hæc duo exponere se periculo, & actu peccare simul concurrunt, coalescunt in unum numero peccatum: secus si n. tabilis mora, vel contraria intentio revocans intercesserit, ut habet communis doctrina in materia de peccatis. Denique de his, qui faminam vi, vel metu cogunt ad peccatum, aut fraude, vel dolo deceptam inducunt videbimus. *Sect. seq.*

III. Qui committit v.g. tria peccata fornicationis, vel alterius speciei, cum tribus foeminis ejusdem rationis, non tenetur in confessione dicere, fuisse tres foeminas, sed satis est dicere: ter fornicatus sum, &c. uti cum Bonacina & aliis docet Tamburin. *cit. c. 1. §. 1. num. 3.* Ratio est; quia eadem est malitia, sive cum tribus, sive ter cum eadem foemina forniceris, quantum est ex hoc capite peccati fornicationis; nam ratione scandali, si tres faminas, saltem alioquin nolentes & invitas sollicitando in peccatum induxisti, in communi & nostrâ sententiâ omninò numerum personarum, utpote multiplicantem malitias, explicare teneberis, sicut & econtra teneberis fateri, te cum eadem faminâ toties peccasse, si cum illa persona sis in occasione proxima, aut ad eum finem cōtesta-
rius

rius te interroget, ut occasio proxima tollatur quæ ex illa frequentia cum eadem persona timeri potest: & maximè hoc verum est de concubinaria, de quo breviter annoto.

§80 IV. Concubinitus est concubitus frequentatus viri cum foemina soluta, quam velut uxorem domi retinet, vel alibi ad eum usum consuetudinarium aservat, ita ut ad eam consuetudinariè, ut libet, accedat, vel accedatur; & si quidem vir sit solutus, ipse quoque erit concubinitus simplex; si ligatus erit concubinitus adulterinus; si Clericus, erit concubinitus sacrilegus. Malitia aggravans peccatum concubinitus est perseverantia voluntatis in peccato, quod nimirum concubinarius non tantum peccet peccato fornicationis toties, quoties, sed etiam in continuo saltem virtuali aut habituali proposito peccandi perseveret. Unde concubinarius absolvi non potest, nisi e domo ejiciat concubinam, aut si alibi habitet, firmiter proponat, ad eam amplius non accedere, additâ experientiâ per aliquantum temporis, juxta prudentis confessarii arbitrium. In hos concubinos Concilium Trident. sess. 25. c. 14. decernit sententiam excommunicationis post trinam admonitionem ab Episcopo ferendam; & si Clericus sit, suspensioni subjacet, attamen post sententiam Judicis Ecclesiastici. Vide Tolet.

Lib. 1. c. 46. Et Clavem regiam

lib. 8. c. 7.

§. IV.

Specialia ex parte virginis.

I. **P**lacet resolutio generalis. Virgo, seu mas; 581
seu fœmina prima vice fornicando virginitatem perdens, non peccat peccato speciali diverso à simplici fornicatione; quare sufficiet postea confiteri se fornicatum esse; nec tenebitur explicare circumstantiam virginitatis perditæ, nec consequenter ea circumstantia à confessariis examinanda est. Ita universaliter cum aliis Tamburin. *lib. 7. Decalog. c. I. §. I. n. 5.* Ratio sufficiens est; quia non apparet, unde hoc esset peccatum speciale, non enim continet specialem malitiam in genere luxuriæ ex hoc capite, ut manifestum est: nec continet aliam speciem peccati contra iustitiam, vel aliam virtutem per se loquendo: quod ex parte viri clarum, & omnes fatentur. Ex parte virginis autem primò fornicantis verum quidem est, eam committere speciales indecentias; utpote. 1. Amittit integritatem carnis, violando signaculum virginitatis, quod censetur inæstimabilis pretii. 2. Hoc ipso minùs aptam se reddit ad honestum sibi & suo statui competens matrimonium, atque etiam ad statum religiosum. 3. Peccat contra pietatem parentum consentiendo in stuprum cum eorum & familiæ dedecore, & aliquali injuria, cum claustrum virginitatis suæ speciali curæ parentum commissum vendere censetur (propter hæc communis sententia DD. apud

apud Filliuc. *tract. 30. c. 3. q. 7.* docet virginem, non autem virum primò peccatum committere peccatum speciale in confessione explicandum, sanè, ut vides, probabiliter qui primum & secundum nihil specialis peccatum inducit, cum virgo habeat jus, & libertatem corpus & membra sua, ut eo vel nunquam possit ad carnalem generationem, vel uti prout ipsi placet. Tertium verum est, sed omnino non per accidens, & non nisi in publica violatione virginitatis locum habet; ergo per se loquendo etiam virgo primò fornicando non committit speciale peccatum in confessione explicandum, & consequenter multò minùs solum confitendo actu interno in peccatum. Consequenter ulterius idem dicendum de quovis alio primo peccato luxuriæ sive contra castitatem virginis, viri, vel faminae, ut si morose delectetur, se polluat, peccet contra naturam &c. solum simplex peccatum erit molliæ, sodomitæ, &c.

- 582 II. Cum virgo semel violata minùs apta reddat ad matrimonium sibi alias competens peccatne puella signaculo virginitatis occulto violato, si medicamentis, glutine piscis, aliis mediis utatur, ut defectum istum celet, atque ut virgo matrimonio collocetur. *Respondetur* 1. Si prababiliter credatur, quòd maritus futurus nunquam hoc vitium cognoscat, tunc ipsa, nec parentes ad id cooperantes peccabunt. Ut cum Navario & aliis docet Sanchez de ma

vim. disp. 27. n. 8. Bonacina, aliique citati cum Tamburino *cit. l. 7. c. 5. §. 2. n. 5.* Ratio est; quia sic nullum inferitur marito damnum; sed neque puella illa mentitur, non enim ita agit animo simulandi falsum; & virum decipiendi; sed solum animo dissimulandi verum; quod ob causam sæpè licet; & occultandi suum vitium, quod manifestare non tenetur, nec potest sine sui diffamatione. 2. Quod si verò credat fore, ut vitium suum in mariti notitiam veniat, qui id egerimè ferret, sanè peccabit graviter contra charitatem; sic enim præbet occasionem innumeris malis, præsertim magnæ aversionis, & discordiæ inter ipsam & maritum toto ferè vitæ tempore. Attamen neque tunc 3. peccabit contra justitiam; quia non solent conjugandi vitia sua occulta manifestare; & sicut maritus sua occulta non manifestat, ita nec sua manifestare tenetur uxor, essetque nimis grave & intolerabile obligare puellam, vel ad se infamandum, vel ad omninò abstinendum à nuptiis, vel ad nubendum homini inferioris, & infimæ fortis; alia est ratio de venditione, in qua vendens tenetur manifestare vitium mercis, quia in eo contractu ita consuetudo obtinet, non ita in contractu matrimonii.

III. Virgo, & quævis fæmina etiam corru-
pta, etiam meretrix qualiter licitè possit pro usu
corporis sui exigere, recipere, retinere merce-
dem, ex professo dictum est in septimo Præce-
pto. p. 5. *Decal. c. 5, à n. 134.* ubi de acceptis ob-
surpem causam.

Accipe hîc compendiô. 1. Ante patratum for-
prum vel peccatum debet virgo rescindere con-
tractum, quippe de actû illicito, & con-
sequenter pretium jam acceptum restituere, cum
ipsa promissis stare nequeat. 2. At verò post pa-
tratum jam stuprum potest licitè & iustè exigere
ac retinere in conscientia; non enim est pre-
tium pro peccato formaliter, sed pro usu cor-
poris sui materialiter, quatenus alteri bonum
utilis, ac delectabilis, ac consequenter pretio
æstimabilis est. 3. Virgo pro primo usu for-
poris, imò & quolibet fœmina honesta potest
petere & accipere pretium, quantum ipsi pro
est; quia in his rebus, quæ pretio statueren-
rent, nec sunt necessitati communi necessarii
tanti res potest vendi, quanti eam æstimat
ditor: at virgo, vel puella honesta potest suam
plurimi suam virginitatem, vel honestatem
amittendam æstimare: unde tales metu, vel do-
seductæ, etiam ex hoc solo capite iustè exigant
matrimonium ipsum à stupratore juxta modum
cenda. At verò meretrix non potest iustè pete-
re, vel accipere, nisi quantum plus minus
ipsa à cæteris conquirere. Uti cum Lugdunensi
aliis docet Tambur. cit. c. 5. §. 3. n. 25. Quod
vide.

§84 IV. At quid si virgo fictè promittat cor-
lam, seu usum corporis, aut saltem spem
tiundi faciat amasio, & sic pretium, vel munus
ra accipiat? praxi valdè communi, & vocatur
vulgo: *procos ducere in fune farao*. Respon-

Hetur. 1. Si ejnsmodi munera vel pretia accepit ex pacto futuræ copulæ, quam procius pacilcitur, & illa seu fictè, seu verè promisit, nec recipere; nec retinere potest, sed omninò restituere tenetur rescisso pacto, ut modò dictum fuit. **2.** Quòd si verò secluso pacto ex sola liberali donatione proci accepit, & ei certè mortaliter constar de prava & libidinosa proci intentione, adhuc peccat mortaliter virgo, vel puella ejusmodi munera accipiendo, regulariter loquendo; quia sic fovet impurum ejus amorem, desiderium, & spem copulæ aliquando obtinendæ: & quamvis dicat puella, se quidem accipere, sed nolle consentire in aliquid turpe, adhuc tamen alter dans semper putabit admissio munere à puella, eam facilius expugnari posse; sicque impugnare perget, adeoque adhuc peccabit scandalali peccato. Quòd si tamen in raro casu id non esset; sicut etiam, si puellæ non constaret de libidinosa affectione donantis, tunc utique licitè reciperet. **3.** Attamen eo casu munera sic liberaliter donata à proco, & quamvis illicitè accepta à puella, non tenebitur hæc restituere, sed retinere poterit, ut post alios benè censet Tamberlin: *citat. n. 53*. Ratio est; quia recipiendo non peccabat contra justitiã, jam enim liberaliter ea dedit amasius, sciens, puellam ea non acceptasse cum pacto copulæ, ut supponimus; quantumvis eam sperabat; quare si sua spe frustratur amasius, sibi suæque imprudenti credulitati imputet; sicut quando quis gratis servit,

munera dat, vel largitur Principi &c. intendit ne ac spe acquirendi, vel obtinendi beneficium ac officium pingue, & postea spe frustrata Principem vel Episcopum nullo jure ad restitutionem coget, sed suam inanem spem mere deplorabit.

Ex dictis ordinis gratia consulto præter jam patet, quid sit dicendum de stupro passivo ex parte virginis sponte consentientis esse nimirum per se solum peccatum simplex fornicationis ex dictis N. I. Nunc de ipso pro velut activo ex parte stupratoris, ejusque malitia, & obligatione restitutionis plura agenda erit.

SECTIO II.

De stupro & Rapto.

SUMMARIUM.

- 585. Stuprum quid?
- 586. Ejus malitia duplex cum onere restitutionis.
- 587. Si fiat cum Virgine invita.
- 588. Imò probabiliter etiam si fiat cum virgine consentiente.
- 589. Probabilius tamen cum tali est solum simplex peccatio.
- 590. Ad nullam restitutionem obligans per se loquendo.
- 591. Etiam in dubio, an Virgo consenserit, nec no.
- 592. Aut si nullum aliud damnum passa sit.
- 593. Vel non amplius fuit Virgo.
- 594. Stuprator virginis invita sine promissione matrimonii, tenetur illam ducere vel dotare.
- 598. Deflorator virginis cum promissione matrimonii, verà,
- 599. Seu fictà, tenetur eam ducere.